Казка про перстень

Михайло Яцків

Побралося раз двоє молодят. Одної ночі чують вони стук у вікно, потім голос:

— Що волите — бідувати замолоду чи на старість?

Настрашило се їх, але відповіли, що порадяться і скажуть другої ночі, що вибирають. Другої ночі вчули знов то питання і сказали, що волять терпіти замолоду, а на старість жити в щасті.

По якімсь часі зчинився огонь і забрав їм хату й ціле майно.

Та мали вони багатих родичів, і ті поставили другу хату й відновили, що було треба.

Але прийшов огонь і вдруге знищив усе.

Родичі помогли і на сей раз.

Вкінці постав огонь і втретє забрав усе дотла.

Тепер родичі не могли вже помогти, бо самі збідніли, а молоді були приневолені піти в світ за прошеним хлібом.

Ходять вони в злиднях і горі, аж над'їздить якийсь пан. Глянув на них, станув і питає, чому вони тиняються, такі молоді й здорові.

Вони розповіли все.

Тоді той пан каже:

— На се моя рада така: ти, чоловіче, продай мені жінку за капелюх червоних, їй у мене буде добре, і тобі буде ліпше.

Хоч-не-хоч — пристали молоді на таку раду пана.

Як прощалися, вона розламала свій шлюбний перстень, одну половину дала чоловікові, а другу сховала собі.

Сів той чоловік край дороги, дивиться — карета з жінкою щезає в тумані, дивиться на капелюх з червоними і жаль зламав його.

Нараз зчинився шум. Чоловік відкрив очі, а капелюх з червоними вхопив крук і поніс у хмари. Ходить, блукає той чоловік по світі довгі літа, вже й похилився і посивів.

Аж раз приходить він до одного двора і проситься на службу. Прийняли його за чередника. Пана в цім дворі не було, давно помер, була лише пані. От раз вона каже до старшого слуги: "Ти згадував про якогось, що найнявся до череди, заклич його сюди". Той закликав.

— Ти що за один? — питає пані.

Той став оповідати про своє життя, пані слухає уважно кожне слово, а як скінчив, виймає вона половину свого персня і питає, чи має він свою половину. Він вийняв свою половину і подав їй.

— От видиш, як ми зійшлися, — каже пані. — Ти мій чоловік, а я твоя жінка.

І побралися вдруге і жили відтепер довгі-довгі літа.

Так стоїть у казці.

1907